

Arrest

nr. 281 544 van 7 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 13 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 april 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 13 juni 2022 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2020 werd ingediend en op datum van 15.11.2021 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 04.02.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 12.06.2019 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 26.11.2019 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn vierde asielaanvraag werd afgesloten op 01.06.2022 een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegen deze beslissing kan betrokkene een niet schorsend beroep indienen bij de RVV. Aangezien die beroep echter niet schorsend is, staat het uitvoeringsmaatregelen niet in de weg.

De duur van de asielprocedures – namelijk drie jaar en twee maanden voor de eerste, vier maanden voor de tweede, drie maanden voor de derde en tien maanden voor de vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat het centrum van zijn belangen zich manifest in België zou bevinden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt hij nog over een ruim familiaal netwerk in Afghanistan te beschikken, bestaande uit zijn moeder, zijn twee broers en drie zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8

zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden tien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Afghanistan geen belangen meer zou hebben en dat zijn contacten aldaar slechts uiterst beperkt zouden zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten:

beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beroept zich op het feit dat, rekening houden met zijn leeftijd, zijn aankomst op 17-jarige leeftijd en zijn situatie, hij dermate lang in België is dat een terugkeer een enorme destabilisatie met zich mee zou brengen.

Hij zou dermate gewend zijn aan zijn verblijf en zijn professioneel en sociaal leven hier dat het buitengewoon lastig zou zijn om dit te onderbreken. Betrokkene toont die echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan

precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich op zijn scholing sinds 01.09.2016 en wijst erop dat hij zijn opleiding zal moeten verzaken indien hij dient terug te keren. Het feit dat betrokkene hier naar school ging, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten die aan hem al betekend werden. Verder merken we op dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat betrokkene zijn certificaat zou behalen op het einde van schooljaar 2019-2020. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen bewijzen van verdere scholing na dat schooljaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn bijzondere kwetsbaarheid als alleenstaande jongere. Betrokkene verduidelijkt dit echter niet verder. We stellen vast dat betrokkene momenteel een volwassen man van bijna 24 jaar is, die over een ruim familiaal netwerk beschikt in Afghanistan en waarbij geen vorm van kwetsbaarheid vastgesteld kan worden. Evenmin blijkt dit uit de voorgelegde stukken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de corona-maatregelen als buitengewone omstandigheden. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Afghaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Afghanistan terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij acht getuigenverklaringen voorlegt evenals een verklaring van het OCMW, een verklaring van zijn werkgever, zijn arbeidsovereenkomst dd. 30.04.2017 en enkele loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesesmemorie voert verzoeker een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIGE MIDDEL: Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van art. 3 en 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing beperkt zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoeker roept met name de coronacrisis in (in het verzoekschrift dd. 03.04.2020) om de onmogelijkheid van terugkeer voor het vervullen van een administratieve formaliteit te verklaren.

Bovendien spreekt het voor zich dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gewijzigd is sinds de indiening van het verzoekschrift.

Er is immers een hoog veiligheidsrisico verbonden aan een terugkeer na 7 jaar in een Afghaanse provincie onder Taliban-bewind. Verzoeker ontvluchtte immers al in september 2015 Afghanistan. Hij reisde 3 maanden naar België en diende alhier zijn eerste asielaanvraag in op 11.12.2015.

Op 09.10.2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen. Op 31.01.2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Deze beslissing werd op 04.02.2019 aan verzoeker betekend.

Niettemin stelt verwerende partij dat de duur van de asielprocedure - namelijk drie jaar en twee maanden voor de eerste, 4 maanden voor de tweede, drie maanden voor de derde en tien maanden voor de vierde - niet van die aard was dat ze als onredelijk lang beschouwd konden worden.

Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande zijn asielprocedure in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM).

Er dient benadrukt te worden dat de verwijdering van verzoeker een probleem zal opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. daar er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, in casu Afghanistan, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering.

Verzoeker zal ingeval van terugkeer het slachtoffer worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Er dient gewezen worden op het feit dat de combinatie van de lange duur van de asielprocedure en de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op zijn menswaardig leven.

Een terugkeer naar Afghanistan zal een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen dermate dat een gedwongen terugkeer overeenstemt met een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker zou als 'verwesterd' geacht kunnen worden en daardoor het risico op vervolging door de Taliban riskeren.

Aangezien verzoeker zeer lang op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft, zich in een zeer prangende humanitaire situatie bevindt, op een uitstekende manier geïntegreerd is, komt hij zeker en vast in aanmerking om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toegekend te worden.

Verzoeker meent dan ook dat er - in casu - buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land van de verblijfplaats of de plaats van openthoud van de vreemdeling onmogelijk maken.

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Verzoeker diende bovendien na het indienen van de aanvraag tot machtiging van tot verblijf dd. 03.04.2020 (bestreden beslissing) een nieuw verzoek om internationale bescherming in, m.n. op 16 augustus 2021. Verzoeker verwijst hierbij naar de toestand in Afghanistan omwille van de val van de regering en de machtsovername door de Taliban.

Op 30.05.2022 werd er een beslissing genomen waarin zijn nieuwe verzoek niet ontvankelijk werd verklaard (volgend verzoek). Deze beslissing werd verzoeker op 31.05.2022 ter kennis gebracht. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing. Deze beroepsprocedure is op heden nog hangende.

Er kan niet ontkend worden dat de Afghaanse bevolking verzoeker als verwesterd kan zien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of de jongeman zelf zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden. Er werd door verwerende partij geen onderzoek gevoerd over het risico voor terugkeerders die de Afghaanse maatschappij als verwesterd bekijkt. Verwerende partij diende ten minste te onderzoeken of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. Verzoeker is dan ook van mening dat dit als buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen.

Verzoeker kan België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat hij het slachtoffer zou worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker beroept zich op art. 3 EVRM. Verzoeker wijst erop dat er, omwille van de onveilige situatie in zijn land, geen Belgische diplomatieke post voorhanden is. Indien verzoeker gedwongen zou dienen terug te keren, zou zij gescheiden worden van zijn vrienden en kennissen zodat er een schending zou zijn van art. 8 EVRM.

Verzoeker wenst eveneens artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in te roepen als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie. In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven. Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé- leven.

VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt. Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan de Belgische administratie om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privéleven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie. Verzoeker kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Immers hij verblijft al bijna zeven jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied.

Verder heeft België geen diplomatieke vertegenwoordiging in Afghanistan.

De dichtstbijzijnde Belgische ambassade is in Islamabad te Pakistan gelegen op maar liefst (ongeveer) 400 km van zijn geboortestad Shamal.

Dat verzoeker aldus een Pakistaans visum zou moeten bekomen om huidig verzoek in te dienen in Pakistan.

Verzoeker kan niet rekenen op enige financiële steun van zijn familie, tevens heeft verzoeker geen kennissen of vrienden in Pakistan die hem een verblijfplaats zouden kunnen aanbieden om tijdens de procedure te verblijven.

Het is tevens bijzonder moeilijk om vanuit België of Afghanistan een verblijfplaats te kunnen vastkrijgen in Pakistan.

Dat deze uitzonderlijke omstandigheid vaststaat.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu haalt verwerende partij aan dat de duurtijd van de procedures inzake asiel in hoofde van verzoeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoekers eerste asielaanvraag duurde maar liefst 3 jaar en 2 maanden, hetgeen als lange periode beschouwd kan worden.

Door dit langdurige verblijf bouwde verzoeker zijn centrum van belangen uit in België en integreerde zich alhier dermate dat een verwijdering van het grondgebied als inhumaan te beschouwen valt.

Hij bouwde op het grondgebied een grote vrienden- en kennissenkring uit die hem appreciëren en graag zien.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 8 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat verwerende partij de verregaande integratie die verzoeker reeds doormaakte niet voldoende in acht neemt bij de beoordeling van het verzoek.

Verzoeker kwam als NBMV aan in België en legde verschillende documenten voor om zijn integratie aan te tonen. Verzoeker spreekt zeer goed Nederlands, legde een arbeidscontract en loonfiches voor, een verklaring van zijn vorige werkgever en zijn diploma van zijn school.

Dat er bijgevolg niet betwist kan worden dat verzoeker reeds sterke banden opbouwde met Belgische mensen.

In de nota met opmerkingen dd. 19.08.2022 stelt verwerende partij dat men in de bestreden beslissing kan lezen dat verwerende partij haar persoonlijke situatie, haar aankomst op 17-jarige leeftijd, haar scholing of nog de coronamaatregelen in overweging heeft genomen maar heeft besloten dat deze elementen enerzijds niet afdoende aangetoond worden en anderzijds niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Verwerende partij meent verder onterecht dat in de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt dat verzoekende partij elk opgeworpen element heeft geanalyseerd en telkens afgewogen of dit als een buitengewone omstandigheid zou kunnen aanvaard worden.

Volgens verwerende partij werd in het verzoekschrift alleen naar dezelfde elementen die zij in haar aanvraag al had voorgesteld verwezen.

Echter werd door verwerende partij niet ingegaan op de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat verzoeker als 'verwesterd' geacht zou kunnen worden en daardoor het risico op vervolging door de Taliban kan riskeren.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

In een eerste middelonderdeel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst gewijzigd is sinds hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. Hij wijst erop dat hij zeven jaar in het buitenland verbleef en dat er derhalve een hoog veiligheidsrisico verbonden is aan een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker voert aan dat hij als “*verwesterd*” aanzien zou kunnen worden en daarom een risico loopt op vervolging door het Taliban regime. Daarenboven wijst verzoeker op het de lange duur van de procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij indiende op 11 december 2015. Dit verzoek werd geweigerd op 9 oktober 2017. Het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing, werd verworpen bij arrest met nummer 216 288 van 31 januari 2019. Een terugkeer naar Afghanistan zou volgens verzoeker een grote psychologische ontreddeering bij hem teweegbrengen. De combinatie van de lange duur van de procedure in het kader van verzoeken om internationale bescherming en de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven.

Wat de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad dient op te merken dat verzoeker op 16 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 30 mei 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De situatie in Afghanistan en de verwestering van verzoeker werden in deze beslissing uitgebreid beoordeeld. Er werd een onderzoek uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoekers internationale bescherming of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit artikel 9bis, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet volgt dat dat elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten niet beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn verwestering en de situatie in Afghanistan wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, kan hij aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker diende bovendien een beroep in tegen de beslissing van 30 mei 2022, dat gekend is bij de Raad onder het rolnummer 276 569. Er blijkt dat verzoeker in het kader van dit beroep tevens aanvoert dat hij als verwesterd beschouwd zal worden in Afghanistan en derhalve een potentieel risico op foltering en moord loopt. Hij wijst tevens op de situatie in Afghanistan onder het talibanregime. Verzoekers grief zal dan ook behandeld worden in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 mei 2022.

Waar verzoeker aanvoert dat de lange duur van de procedure in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven in de zin van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker zijn betoog niet verder onderbouwt. Hij beperkt zich tot een loutere stelling, wat onvoldoende is om een schending van de voormelde bepaling aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In zijn verzoekschrift voert verzoeker tevens aan dat hij uitstekend geïntegreerd is. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld.

3.4. Waar verzoeker aanvoert dat er geen Belgische diplomatieke post is in Afghanistan en zich derhalve naar Pakistan zal moeten begeven, dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Hij kan derhalve verweerder niet verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.5. Verzoeker voert tot slot de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat hij gescheiden zou worden van zijn grote vrienden- en kennissengroep die hij opbouwde in België. Hij voert aan dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt en alhier geïntegreerd is.

In de mate dat verzoeker de schending van zijn privéleven aanvoert, merkt de Raad op dat het aan hem toekomt om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden tien getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt volgens verweerder echter niet dat verzoekers netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker gaat voorbij aan deze motivering en herhaalt louter dat hij wel degelijk een privéleven onderhoudt op het grondgebied. Met dit betoog geeft verzoeker zijn eigen mening weer, doch weerlegt hij hiermee de beoordeling van verweerder niet.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat hij een gezinsleven in België onderhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT